KAPITOLA PRVNÍ

SOVÍ POŠTA

Harry Potter byl v mnohém neobyčejně zvláštní chlapec. Už jen tím, že víc než kterékoli jiné období celého roku nenáviděl letní prázdniny. Navíc doopravdy stál o to, aby si mohl vypracovat všechny domácí úkoly, byl však nucen zabývat se jimi jen potají, uprostřed noci. A ještě ke všemu to byl čaroděj.

Byla už téměř půlnoc a Harry ležel na břiše v posteli, s přikrývkou přetaženou přes hlavu jako stan, v jedné ruce držel baterku a na polštáři měl položenou velkou rozevřenou knihu v kožené vazbě (*Dějiny čar a kouzel* od Batyldy Bagshotové). Hrotem svého brku z orlího pera přejížděl po stránce odshora dolů a zamračeně soustředěn hledal, co by mu pomohlo napsat požadovaný esej na téma Upalování čarodějek ve čtrnáctém století – pojednání o jeho bezúčelnosti.

Brk se zastavil nahoře u nadějně vyhlížejícího odstavce. Harry si postrčil kulaté brýle na nose o kousek výš, přisunul baterku až ke knize a četl:

Lidé nedisponující čarodějnými schopnostmi (častěji známí jako mudlové) se sice v dobách středověku nesmírně báli čar a kouzel, nebyli však příliš zdatní v jejich rozpoznávání. Při oněch vzácných příležitostech, kdy se jim podařilo chytit skutečnou čarodějku či kouzelníka,

nepřinášelo jejich upálení sebemenší efekt. Čarodějka či kouzelník prostě pronesli základní ohněchladicí zaklínadlo a pak předstírali, že ječí bolestí, zatímco ve skutečnosti si užívali příjemného, lehce šimravého pocitu. Je dokonce známo, že Vendelína Výstřednice nalezla v upalování takovou zálibu, že se v různých převlecích nechala chytit celkem sedmačtyřicetkrát.

Harry si vložil brk mezi zuby a sáhl pod polštář pro kalamář a svitek pergamenu. Pomalu a nesmírně opatrně odšrouboval víčko kalamáře, namočil do něj brk a pustil se do psaní, ale každou chvíli toho nechal a naslouchal, protože kdyby někdo z Dursleyových cestou na toaletu škrábání jeho brku zaslechl, Harry by pravděpodobně celý zbytek léta strávil zamčený v přístěnku pod schody.

Právě rodina Dursleyových, kteří bydleli v domě číslo čtyři v Zobí ulici, byla důvodem, proč si letní prázdniny nikdy pořádně neužil. Strýc Vernon, teta Petunie a jejich synáček Dudley byli Harryho jediní žijící příbuzní. Byli to mudlové a na kouzla a čáry pohlíželi s pozoruhodně středověkou předpojatostí. O Harryho zemřelých rodičích, kteří oba také patřili k čarodějnému cechu, pod střechou Dursleyových nikdy nepadlo ani slovo. Teta Petunie a strýc Vernon se celá léta kojili nadějí, že budou-li Harryho udržovat v co největším ponížení, dokážou z něj ty jeho čarodějné schopnosti vypudit. V tom ke své nesmírné zlosti neměli úspěch, takže nyní žili v hrůze z toho, aby někdo nezjistil, že Harry většinu z uplynulých dvou let strávil ve Škole čar a kouzel v Bradavicích. To nejhorší, na co se teď Dursleyovi zmohli, bylo, že na počátku letních prázdnin zamkli Harrymu učebnice zaklínadel, kouzelnou hůlku, kotlík a koště a zakázali mu mluvit se sousedy.

Odloučení od učebnic představovalo pro Harryho opravdový problém, protože učitelé v Bradavicích mu na prázdniny naložili pořádnou spoustu práce. Jeden z úkolů, obzvlášť protivné pojednání o zmenšovacích lektvarech, dostal od profesora Snapea, kterého měl ze všech učitelů nejméně v lásce a od něhož se dalo čekat, že s radostí využije jakékoli pří-

hodné záminky, aby mu na celý měsíc udělil školní trest. Harry se proto v prvním týdnu prázdnin chopil nabízené příležitosti. Zatímco strýc Vernon, teta Petunie a Dudley vyšli ven na předzahrádku, kde se obdivovali novému služebnímu automobilu strýce Vernona (pořádně nahlas, aby to zaregistrovala celá ulice), Harry potichu sešel dolů, otevřel paklíčem zámek přístěnku pod schody, popadl několik učebnic a schoval je ve své ložnici. Říkal si, že pokud povlečení nepokaňká inkoustem, nebudou Dursleyovi vědět, že po nocích studuje čáry a kouzla.

Harry se všemožně snažil nevyvolávat se strýcem a tetou žádné rozmíšky, protože už tak na něj byli pořádně nakvašení, a to jen proto, že mu pouhý týden po začátku školních prázdnin telefonoval jeden z jeho kouzelnických spolužáků.

Ron Weasley, který v Bradavicích patřil k Harryho nejlepším kamarádům, pocházel z kompletně kouzelnické rodiny. To znamenalo, že se vyznal ve spoustě věcí, o nichž Harry neměl sebemenší ponětí, avšak ještě nikdy v životě netelefonoval. Obrovskou smůlou bylo, že když zavolal, zdvihl sluchátko strýc Vernon.

„U telefonu Vernon Dursley“

Harry, který byl právě náhodou ve stejné místnosti, ztuhl, když slyšel Ronův hlas odpovědět:

„HALÓ? HALÓ? SLYŠÍTE MĚ? CHTĚL – BYCH – MLUVIT – S HARRYM – POTTEREM!“

Ron tak hulákal, že sebou strýc Vernon poplašeně škubl, přidržel si sluchátko třicet centimetrů od ucha a zahlížel na ně se směsicí vzteku a obav.

„KDO VOLÁ?“ zaburácel rozhořčeně směrem k mluvítku. „CO JSTE ZAČ?“

„RON – WEASLEY!“ zařval Ron v odpověď, jako by se strýcem Vernonem stáli na opačných stranách fotbalového hřiště. „JSEM – HARRYHO – KAMARÁD – ZE ŠKOLY –“

Malá očka strýce Vernona se přetočila směrem k Harrymu, jehož nohy jako by zarostly do podlahy.

„TADY ŽÁDNÝ HARRY POTTER NENÍ!“ rozkřikl se a držel teď sluchátko na délku natažené paže, jako by měl strach, že vybuchne. „NEVÍM, O JAKÉ ŠKOLE TO MLUVÍTE! UŽ MI NIKDY NEVOLEJTE! NECHTE MOJI RODINU NA POKOJI!“

A praštil sluchátkem zpátky do vidlice, jako by se zbavoval jedovatého pavouka.

Hádka, která následovala, patřila k nejhorším vůbec.

„JAK SES MOHL OPOVÁŽIT DÁT TOHLE ČÍSLO LIDEM – LIDEM, JAKO JSI TY *SÁM*!“ zahřímal strýc Vernon a poprskal Harryho od hlavy k patě.

Ron si očividně uvědomoval, že dostal Harryho do maléru, protože už znovu nezavolal. Neozvala se mu ani Hermiona Grangerová, jeho druhá nejlepší kamarádka z Bradavic. Harry se domýšlel, že Ron Hermionu varoval, aby to nedělala, což byla škoda, protože Hermiona, nejchytřejší čarodějka v Harryho

ročníku, měla mudlovské rodiče, telefonovat uměla velice dobře a dalo se počítat s tím, že bude mít dost rozumu, aby neprozrazovala, že chodí do Bradavic.

A tak se stalo, že Harry od svých kouzelnických přátel pět dlouhých týdnů neslyšel jediné slovo, a letošní léto bylo téměř stejně nesnesitelné jako to loňské. Dočkal se jen jednoho, opravdu nepatrného zlepšení: poté, co odpřísáhl, že nebude svou sovu Hedviku používat k posílání dopisů žádnému ze svých kamarádů, dostal povolení vypouštět ji na noc ven. Strýc Vernon k tomu svolil kvůli randálu, který Hedvika tropila, když byla neustále zavřená v kleci.

Harry se uprostřed pojednání o Vendelíně Výstřednici zarazil, zpozorněl a znovu nastražil uši. Ticho ve ztemnělém domě rušilo jen vzdálené chrochtavé chrápání jeho neuvěřitelně otylého bratránka Dudleyho. Uvědomil si, že už musí být velice pozdě. Oči ho pálily únavou a napadlo ho, že by snad ten esej mohl dopsat zítra večer…

Zašrouboval uzávěr kalamáře, zpod postele vytáhl starý povlak na polštář, uložil do něj baterku, *Dějiny čar a kouzel*, svůj esej, brk i inkoust, potom vstal a všechno to schoval pod uvolněné prkno v podlaze pod postelí. Vstal, protáhl se a pohlédl na světélkující ciferník budíku, který stál na jeho nočním stolku.

Byla jedna hodina po půlnoci. Harrymu se sevřel žaludek zvláštním pocitem. Aniž by si to uvědomoval, už celou hodinu mu bylo třináct let.

K dalším věcem, které byly na Harrym neobvyklé, patřilo i to, jak málo se těšil na svoje narozeniny. Ještě nikdy v životě nedostal jediné přání. V posledních dvou letech Dursleyovi jeho narozeniny absolutně ignorovali a nebyl jediný důvod předpokládat, že tentokrát si na ně vzpomenou.

Harry přešel temným pokojem, minul Hedvičinu velkou prázdnou klec a přistoupil k otevřenému oknu. Opřel se o parapet a chladný noční vzduch mu po dlouhé době strávené pod přikrývkou připadal jako pohlazení. Hedvika byla už druhou noc pryč; Harrymu to nedělalo žádné zvláštní starosti – nebylo to poprvé, co se tak dlouho někde zdržela – doufal však, že se brzy vrátí. Byla v tomhle domě jediným živoucím tvorem, který se při pohledu na něj netvářil, jako by ho bolely zuby.

Na svůj věk byl Harry sice stále ještě poměrně malý a hubený, za poslední rok však přece jen o pár čísel povyrostl. Na jeho uhlově černých vlasech se ovšem nezměnilo vůbec nic: ať s nimi dělal cokoliv, zůstávaly vzpurně rozježené. Oči za brýlemi měl zářivě zelené a na čele měl pod vlasy jasně viditelnou tenkou jizvu, která tvarem připomínala klikatý blesk.

Ze všech neobvyklých věcí, jimiž se Harry vyznačoval, byla tahle jizva nejpozoruhodnější. Nebyla to – jak mu Dursleyovi deset let namlouvali – památka na dopravní nehodu, při níž přišli o život jeho rodiče, protože Lily a James Potterovi při žádné nehodě nezemře-

li. Byli zavražděni a zavraždil je nejobávanější černokněžník za posledních sto let, lord Voldemort. Harry z téhož útoku vyvázl nepoznamenán ničím horším než jizvou na čele, když se Voldemortova kletba, která ho měla zabít, místo toho obrátila proti samotnému černokněžníkovi. Voldemort jen tak tak přežil a uprchl…

Později se s ním však v Bradavicích Harry setkal tváří v tvář. Když teď stál u temného okna a vzpomínal na to poslední setkání, musel přiznat, že má štěstí, že se vůbec svých třináctých narozenin dočkal.

Přelétl očima po hvězdnaté obloze a hledal, zda neuvidí Hedviku, jak se k němu vrací třeba s mrtvou myší v zobáku a očekává, že ji pochválí. Jak tak nepřítomně hleděl přes hřebeny střech, trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, co vlastně vidí.

Na pozadí zlatě zářícího měsíce se rýsoval jakýsi stín, který se neustále zvětšoval; byl to nějaký podivně asymetrický tvor, který mával křídly a mířil přímo k němu. Harry nehnutě stál a pozoroval, jak se snáší pořád níž. Na zlomek vteřiny zaváhal s rukou na okenní klice a přemýšlel, jestli by raději neměl okno přibouchnout, pak ale onen bizarní tvor přelétl nad jednou z pouličních svítilen. Harry si uvědomil, co to je, a uskočil stranou.

Oknem prolétly tři sovy; dvě z nich mezi sebou přidržovaly třetí, která vypadala, že je v bezvědomí. S měkkým žuchnutím přistály na Harryho posteli; prostřední sova, velká a šedivá, se okamžitě svalila jako špalek a zůstala nehybně ležet. K nohám měla přivázaný velký balíček.

Harry bezvědomou sovu ihned poznal – jmenovala se Errol a patřila rodině Weasleyových. Bez váhání přiskočil k posteli, rozvázal provázky omotané kolem Erroliných nohou, odložil balíček stranou a Errol samotnou pak odnesl do Hedvičiny klece. Errol otevřela jedno kalné oko, nezřetelně zahoukala na znamení díků a začala polykat doušky vody.

Harry se otočil ke zbývajícím sovám. Jedna z nich, velká samice sovy sněžné, byla jeho Hedvika. Také ona nesla nějaký balíček a tvářila se neobyčejně potěšeně. Když ji Harry zbavoval jejího břemene, přítulně ho klovla, pak přeletěla pokoj a připojila se k Errol.

Třetí sovu, pohledného puštíka, Harry neznal, okamžitě mu však bylo jasné, odkud přiletěla, protože kromě třetího balíčku nesla i dopis s oficiálním znakem Bradavic. Když od ní Harry zásilku převzal, důležitě si načechrala peří, roztáhla křídla a otevřeným oknem odlétla do noci.

Harry se posadil na postel, popadl balíček, který přinesla Errol, strhl z něj hnědý balicí papír a objevil dárek zabalený ve zdobném zlatém papíru a svoje úplně první přání k narozeninám. Lehce roztřesenýma rukama otevřel obálku; vypadly z ní dva kusy papíru – dopis a nějaký novinový výstřižek.

Výstřižek evidentně pocházel z kouzelnických novin zvaných *Denní věštec*, protože lidé na černobílé fotografii se hýbali. Harry ho zvedl, uhladil a dal se do čtení:

HLAVNÍ CENU ZÍSKÁVÁ ZAMĚSTNANEC MINISTERSTVA KOUZEL

Artur Weasley, ředitel odboru zneužívání mudlovských výtvorů na ministerstvu kouzel, získal v každoroční galeonové tombole hlavní cenu Denního věštce.

Převelmi potěšený pan Weasley Dennímu věštci *sdělil: „To zlato, které jsme vyhráli, věnujeme na letní dovolenou v Egyptě, kde náš nejstarší syn Bill pracuje jako odeklínač pro kouzelnickou Gringottovu banku.“*

Rodina Weasleyových stráví v Egyptě měsíc a vrátí se před začátkem nového školního roku v Bradavicích, kde momentálně studuje pět jejich dětí.

Harry pohlédl na rozpohybovanou fotografii a obličej se mu roztáhl širokým úšklebkem, když viděl, jak celá devítičlenná rodina Weasleyových stojí před velkou pyramidou a zuřivě na něj mává. Baculatá malá paní Weasleyová, vysoký pan Weasley s řidnoucími vlasy, šest synů a jedna dcera, všichni (i když na černobílé fotografii to nebylo vidět) s ohnivě rudými vlasy. Přímo uprostřed snímku stál

Ron, vytáhlý a hubený, se svou domácí krysou Prašivkou na rameni a s rukou kolem pasu své malé sestřičky Ginny.

Harryho nenapadal nikdo jiný, kdo by si zasloužil vyhrát velkou hromadu zlata, než právě Weasleyovi, kteří byli hrozně milí a velice chudí. Zdvihl Ronův dopis a rozložil ho.

Ahoj Harry,

všechno nejlepší k narozeninám!

Promiň, vážně se omlouvám za ten telefonát. Doufám, že ti kvůli němu mudlové nedělali moc velké problémy. Ptal jsem se taťky a ten si myslí, že jsem neměl tak hulákat.

Tady v Egyptě je to přímo senzační. Bill nás provedl po všech zdejších hrobkách a nevěřil bys, jakými kouzly je ti staří egyptští čarodějové zakleli. Mamka ani nedovolila, aby se Ginny do té poslední šla podívat. Byla tam spousta mutovaných koster mudlů, kteří se do ní vloupali a kterým narostla druhá hlava a všechny možné další věci.

Ani se mi nechtělo věřit, že taťka vyhrál tombolu Denního věštce. Sedm set galeonů! Většina z nich sice padne na tyhle prázdniny, ale na příští školní rok mi naši koupí novou hůlku.

Harry si až příliš dobře pamatoval, jak se stalo, že Ronovi stará hůlka praskla. Došlo k tomu, když auto, kterým oba společně letěli do Bradavic, narazilo do stromu na školním pozemku.

Vrátíme se asi tak týden před začátkem školního roku a pojedeme do Londýna koupit hůlku pro mě a nové učebnice pro všechny. Co kdybychom se tam setkali?

Nenech se od těch mudlů deptat!

Pokus se přijet do Londýna.

Ron

P.S. Percyho jmenovali primusem. Minulý týden mu to oznámili dopisem.

Harry se ještě jednou podíval na fotografii. Percy, který byl v Bradavicích v sedmém a tudíž závěrečném ročníku, se tvářil ještě samoliběji než jindy. Odznak primuse si připíchl k fezu, který měl furiantsky posazený na pečlivě učesaných vlasech, a brýle s kostěnými obroučkami se mu leskly v egyptském slunci.

Harry teď obrátil pozornost k dárku a rozbalil ho. Uvnitř našel cosi, co vypadalo jako miniaturní skleněný vlček. Pod ním byl další vzkaz od Rona.

Harry, tohle je kapesní lotroskop. Pokud se v tvé blízkosti ocitne někdo, komu nemůžeš věřit, měl by se rozsvítit a roztočit. Bill tvrdí, že je to krám, který se prodává kouzelnickým turistům, a že není spolehlivý, protože včera se u večeře v jednom kuse

rozsvěcel. Neuvědomil si ale, že mu Fred a George nasypali do polévky chrousty.

Měj se!

Ron

Harry odložil lotroskop na noční stolek; zůstal na něm absolutně nehybně stát, přesně vyvážený na špičce, a jeho povrch odrážel světélkující ručičky budíku. Harry ho několik vteřin šťastně pozoroval a pak zdvihl balíček, který přinesla Hedvika.

Také v něm našel zabalený dárek, přání a dopis, tentokrát od Hermiony.

Ahoj Harry,

psal mi Ron a vylíčil mi, jak telefonoval s tvým strýcem Vernonem. Doufám, že jsi v pořádku.

Já jsem momentálně na prázdninách ve Francii, takže jsem nevěděla, jak ti mám tohle poslat – co kdyby to náhodou na celnici otevřeli? Jenže pak se objevila Hedvika! Řekla bych, že se chtěla postarat o to, abys jednou pro změnu dostal něco k narozeninám. Dárek pro tebe jsem objednala od soví zásilkové služby na inzerát, který jsem našla v Denním věštci (nechávám si ho sem posílat, je dobré udržovat si přehled o tom, co se děje v kouzelnickém světě). Viděl jsi před týdnem tu fotografii Rona s rodinou? Vsadím se, že se tam hodně naučí. Vážně mu závidím – staří egyptští čarodějové byli úžasní.

I ve zdejší historii se ale najdou zajímavé zmínky o čarodějnictví. Úplně jsem přepsala svůj esej pro dějiny čar a kouzel a zapracovala jsem do něj pár věcí, které jsem tady objevila. Doufám, že není moc dlouhý, má o dva svitky pergamenu víc, než po nás chtěl profesor Binns.

Ron říká, že bude poslední týden prázdnin v Londýně. Dostaneš se tam taky? Dovolí ti to strýc s tetou? Upřímně doufám, že ano. Pokud ti to nevyjde, uvidíme se prvního září ve spěšném vlaku do Bradavic!

Všechno nejlepší!

Hermiona

P.S. Ron píše, že byl Percy jmenován primusem. Vsadím se, že mu to udělalo opravdovou radost. Rona to ale asi moc nepotěšilo.

Harry se znovu pousmál, když odkládal Hermionin dopis stranou a zdvihal balíček, který mu poslala. Byl hrozně těžký. Harry Hermionu znal a vůbec nepochyboval o tom, že v něm bude nějaká tlustá bichle plná těch nejobtížnějších zaklínadel – tentokrát se ale mýlil. Srdce mu radostně poskočilo, když roztrhl papír a spatřil elegantní pouzdro z černé kůže, do níž byl vyražen stříbrný nápis: *Souprava pro údržbu košťat*.

„No páni, Hermiono," vydechl Harry a otevřel zip pouzdra, aby se podíval dovnitř.

Byla tam velká plechovka Fleetwoodovy fantastické leštěnky na násady, blyštivě stří-

brné nůžky na zastřihování ocasních proutků, maličký mosazný kompas, který si mohl ke koštěti připnout v případě letu na delší vzdálenost, a *Příručka údržby košťat pro domácí kutily*.

Další věcí, která Harrymu hned po kamarádech z Bradavic nejvíc chyběla, byl famfrpál, nejpopulárnější sport ve světě čar a kouzel – hodně nebezpečný, nesmírně přitažlivý pro diváky a provozovaný na létajících košťatech. Harry byl shodou okolností ve famfrpálu opravdu dobrý; stal se nejmladším žákem, který byl za celé století vybrán do jednoho bradavického kolejního mužstva. Jednou z věcí, kterých si cenil nejvíc ze všeho, co mu patřilo, bylo závodní koště Nimbus Dva tisíce.

Harry odložil kožené pouzdro stranou a vzal do ruky poslední balíček. Neuspořádané písmo na balicím papíru okamžitě poznal: tohle přišlo od Hagrida, bradavického hajného. Odtrhl horní vrstvu papíru a letmo zahlédl něco zeleného a kožnatého, než to však stačil pořádně vybalit, balíček se podivně zatřásl a ta věc uvnitř – ať už to bylo cokoli – vydala hlasitý cvakavý zvuk, jako by sklapla čelisti.

Harry ztuhl. Nepochyboval o tom, že Hagrida by ve snu nenapadlo posílat mu úmyslně něco nebezpečného, potíž ale byla v tom, že Hagrid měl oproti normálním lidem poněkud zkreslenou představu o tom, co je nebezpečné. Bylo o něm známo, že se přátelí s obrovskými pavouky, od cizích lidí v hospodě kupuje zuřivé trojhlavé psy a do své hájenky potají nosí zakázaná dračí vejce.

Harry do balíčku nervózně šťouchl prstem. Ozvalo se další hlasité cvaknutí. Harry se natáhl pro lampičku, která stála na nočním stolku, jednou rukou ji pevně uchopil a zdvihl ji nad hlavu, připraven do balíčku praštit. Pak druhou rukou chytil zbytek balicího papíru a zatáhl.

A z balíčku vypadla… kniha. Harry měl sotva čas zaregistrovat její příjemně zelenou vazbu, na níž zlatým písmem zářil titul *Obludné obludárium*, než se postavila hřbetem vzhůru a začala se bokem posunovat podél okraje postele jako nějaký přízračný krab.

„To snad ne," zamumlal Harry.

Kniha se překlopila, s hlasitým prásknutím spadla z postele a rychle se šinula na druhou stranu pokoje. Harry ji opatrně následoval. Kniha se mu schovala v temném koutě pod psacím stolem. Harry se pomodlil ke všem svatým, aby dali Dursleyovým tvrdý spánek, spustil se na všechny čtyři a natáhl se po ní.

„Au!"

Kniha mu přirazila ruku mezi desky a pak proběhla kolem něj; stále ještě se odrážela od země deskami. Harry se neohrabaně otočil, vrhl se kupředu a podařilo se mu přitisknout ji k podlaze. Ve vedlejším pokoji vyrazil strýc Vernon hlasité ospalé zabručení.

Hedvika i Errol zaujatě přihlížely, když Harry vzpouzející se knihu pevně stiskl v náručí, rozběhl se k prádelníku a vytáhl z něj opasek, kterým ji pevně převázal. *Obludárium* se vztekle zatřáslo, nemohlo už však mávat a kla-

pat deskami, takže je Harry odložil na postel a natáhl se pro Hagridovo přání.

Ahoj Harry,

hodně štěstí k narozeninám!

Napadlo mě, že todle by se ti mohlo hodit do příštího školního roku. Teďka se vo tom ale nebudu rozepisovat. Povím ti to, až se uvidíme. Doufám, že ti mudlové neubližujou.

Všecko nejlepší!

Hagrid

Při pomyšlení, že by mu podle Hagridova názoru mohla přijít vhod kousající kniha, přeběhl Harrymu mráz po zádech, položil však jeho přání vedle Ronova a Hermionina a ve tváři měl ještě širší úsměv než předtím. Teď už měl před sebou jen dopis z Bradavic.

Všiml si, že je o něco tlustší než obvykle, roztrhl obálku, vytáhl první stranu pergamenu a četl:

Vážený pane Pottere,

vezměte prosím na vědomí, že nový školní rok začíná prvního září. Spěšný vlak do Bradavic odjíždí z nádraží King's Cross, nástupiště devět a tři čtvrtě, v jedenáct hodin.

Žáci třetího ročníku mají o stanovených víkendech povolené návštěvy vesničku Prasinky. Požádejte prosím rodiče

nebo poručníky, aby potvrdili své svolení podpisem přiloženého formuláře.

V další příloze najdete seznam učebnic pro příští školní rok.

se srdečným pozdravem

Minerva McGonagallová
prof M. McGonagallová
zástupkyně ředitele

Harry vytáhl z obálky formulář povolení, podíval se na něj, ale už se neusmíval. Bylo by báječné, kdyby mohl o víkendech navštěvovat Prasinky; věděl, že je to čistě kouzelnická vesnice, i když sám tam ještě nikdy nebyl. Jak ale pro všechno na světě dokáže přesvědčit strýce Vernona nebo tetu Petunii, aby ten formulář podepsali?

Podíval se na budík. Byly už dvě hodiny ráno.

Rozhodl se, že s formulářem z Bradavic si bude lámat hlavu, až se vyspí, vlezl si znovu do postele a natáhl se, aby odškrtl další den v kalendáři, který si sám vyrobil a ve kterém odpočítával dny zbývající do návratu do Bradavic. Potom si sundal brýle, ulehl s otevřenýma očima a díval se na tři přání ke svým narozeninám.

Přestože byl Harry Potter neobyčejně zvláštní chlapec, v té chvíli si připadal stejný jako všichni ostatní kluci: poprvé v životě měl radost, že má narozeniny.